

عنوان مقاله:

بررسی اثر بخشی آموزش ارتباط بازی محور به مراقبین به شیوه CPRT برافزایش دلبستگی ایمن کودکان پیش دبستانی مراکز نگهداری شبانه روزی شهر تهران

محل انتشار:

اولین کنگره بین المللی و پنجمین کنگره ملی آموزش و سلامت کودکان پیش از دبستان (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

غزاله باقریان - کارشناسی ارشد روانشناسی عمومی، دانشکده روان شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی رودهن، تهران، ایران

مهین شمسی - کارشناسی ارشد روانسنجی، دانشکده روان شناسی، دانشگاه علامه طباطبایی، تهران، ایران

ناهید امیرناصری - کارشناسی ارشد روانشناسی تربیتی، دانشکده روان شناسی، دانشگاه علوم و تحقیقات، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

مقدمه و بیان مساله: توجه به مسایل کودکان بی سرپرست و بد سرپرست همواره یکی از محورهای فعالیت روانشناسان تربیتی و متخصصان حوزه رشد کودک بوده است. چنین فرزندی که به دلیل آسیب های خانوادگی و اجتماعی از زندگی همراه والدین محروم شده اند، همواره نیازمند مراقبتی هستند که این کمبودها و خلاء ها را جبران کند، همانطور که طبق نظریه ی بالبی در میزان دلبستگی ایمن کودک، کیفیت نگهداری از کودک تعیین کننده تر از کمیت آن است. اهمیت سالهای اولیه کودک بر تحول آینده کودک، موجب تمرکز فراتر از حد معمول بر تجارب اولیه و به ویژه روابط کودک با مراقب اولیه خود می باشد و روابط حمایت کننده اولیه کودک- مراقب می تواند هموارکننده مسیر تحولی آینده کودک به ویژه در زمینه مهارت های اجتماعی و سلامت روان باشد. یکی از عواملی که می تواند بر ایمنی دلبستگی کودکان تاثیر بگذارد، کیفیت پرستاری و مراقبت از کودکان است؛ چگونگی و کیفیت رابطه بین کودک- مراقب (جانشین مادر) مورد توجه بسیاری از روانشناسان قرار گرفته است، در این بین بالبی به طور منظم و منسجم به مطالعه این رابطه تحت عنوان دلبستگی پرداخته است، نظریه دلبستگی بالبی یکی از مهمترین نظریه ها برای توضیح ارتباط میان تجربیات کودک در خانواده و رشد عاطفی- اجتماعی اوست. بالبی به اختلال ها و ناراحتی های کودکانی که در موسسات پرورش می یافتند، توجه می نمود، وی دریافت کودکانی که در شیرخوارگاه ها و مراکز مراقبت شبانه روزی بزرگ می شدند، به برخی مشکلات عاطفی از جمله ناتوانی در برقراری روابط صمیمانه و دیرپا با دیگران دچار می شوند، زیرا فرصت برقراری یک دلبستگی محکم را با مادر یا جانشین وی را در ابتدای زندگی نداشته اند. برخی کودکان به دلایل مختلفی نظیر آسیب های اجتماعی و خانوادگی مانند اعتیاد، طلق، فوت، بیماری والدین و... از زندگی به همراه والدین محروم می شوند و با شرایط بی سرپرست و بد سرپرست در جامعه رها می شوند. سرپرستی چنین کودکانی به شیوه های گوناگون از حمایت خانواده های اقوام و خویشان گرفته تا حمایت سازمان بهزیستی در قالب مراکز نگهداری شبانه روزی صورت می گیرد. در این مراکز به جای مادر یا جانشین مادر، مراقبین به تعامل با کودکان و مراقبت از آنها می پردازند، هرچند برای این مراقبت ؛آموزش و مهارتهای آنان محدود به آموزش های تیوری دانشگاهی و تجارب شخصی غیر مستقیم آن ها است، اما میتواند تاثیرات موثری بر روند رشد روانی آنان بگذارد. از این روی این پژوهش به بررسی شیوه ارتباطی آنان و اثر آن بر رشد و افزایش میزان دلبستگی این کودکان پرداخته است.

کلمات کلیدی:

افزایش دلبستگی ایمن، بازی درمانی ارتباطی شیوه CPRT ، مراکز نگهداری شبانه روزی کودکان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/786316>

